

Викна съ буенъ гласъ:
 — „Туй го искамъ, не се моля,
 Всички сте въвъ плѣнъ,
 Тукъ се слуша мойта воля,
 Азъ съмъ капитанъ.

Ако ли по смѣлость рѣдка
 Откажешъ, — тогазъ
 Има една вехта смѣтка
 Тукъ да видимъ съ васъ.
 Помнишъ още онезъ двама,
 Що на турци зли
 Въ „Германия“ съсъ измама
 Издадохте вий?

Чуй, тамъ днеска мре народътъ
 Въ бой съ ужасенъ врагъ,
 Дай да минемъ съ парахода
 На родния брѣгъ.“
 И гласътъ му става страшенъ
 При тия слова;
 Нѣмецъ стрѣснатъ и уплашенъ
 Преклони глава.

Параходътъ вече заплува
 Къмъ желаний край,
 Дунавътъ се развълнува,
 Весело играй.

А дружината запѣва
 Пѣсень зарадъ бой
 И байракътъ се развѣва
 Гордъ съсъ левътъ свой.

Параходътъ вече наваля
 На милия брѣгъ,
 Ботевъ шапката си сваля,
 Че имъ дума пакъ:
 — „Хайде, братя, излезнете,
 Тука ще се спремъ
 И земята цѣлунете,
 Дето ще да мремъ.“

И отъ радостъ упоени
 При тозъ милий зракъ,
 Всички падатъ на колѣне
 На светия брѣгъ.

Ив Разовъ.